

Srdce plné hvězd

Petra Martišková

„Hotovo, holky, nasedat!“ zavolal na nás Kryštof, jakmile nahodili s klukama skútry, a pobídl mě: „Ness? Jdeš?“

„Já nejedu,“ ozvala se Karin. „Zůstanu tady, pohlídlám věci.“

„Pitomost, vezmeme si je s sebou,“ byl s ní hned hotový Kryštof.

„Vždyť je nás stejně sedm,“ nedala se Karin, která, jak se ukázalo, měla ze skútrů a vůbec všeho motorového, co se po vodě pohybovalo rychleji než průměrně zdatný plavec, už od dětství hrůzu.

Ale Kryštof měl očividně odpověď na všechno. „Na ten velký se vejdou úplně v klidu tři lidi.“

„Když já bych radši vážně zůstala tady.“

„Ty posero,“ smál se jí Kryštof. „Minule už jsi přece jela.“

„Myslíš těch padesát metrů, kdy celou dobu ječela tak, že se začali sbíhat lidi z celého Lipna a rybáři si pak půl roku stěžovali, že tady nejsou žádný ryby?“ ušklíbla se Sára.

„To není pravda, jeli jsme skoro k ostrovu,“ hájila se Karin.

„Mně se taky nechce,“ řekl Cigi. „Klidně jedte, já budu dělat Karin společnost.“ A že svá slova myslí vážně, nám hned i názorně předvedl, protože sebou plácнул na molo vedle Karin, pohodlně se natáhl na záda a narval si batoh pod hlavu.

„Užijte si to,“ popřál nám ještě.

„Tak fofr jedem, než se vyhrabeme, bude tma,“ honil nás Kryštof. To si vzal Matěj až moc k srdci, protože nastartoval a vypálil od břehu tak rychle, že za ním zůstala zčeřená hladina vody a vlny, které v pravidelných intervalech narážely na molo.

„Ness, jedeš se mnou?“ nabídnul mi Kryštof, ale než jsem mu stihla odpovědět, hnala se k němu aktivně Sára a zamlouvala si: „Já jedu s tebou!“ A abych ji snad nepředběhla, rychle ze sebe shodila šaty, takže vystavila všem na odiv své tělo v tak titěrných plavkách, že možná bylo úplně zbytečný si je brát. Vestu si nasazovala takovým způsobem, že na ni Kryštof jen hladově civěl.

„Hádat se nebudu,“ zakřenil se na ni Kryštof. „Jste s tím vy dva cajk?“ otočil se ke mně a Sebastianovi.

Chtělo se mi křičet, že to rozhodně není cajk, ale Sebastian se ušklíbnul a s klidem ho ujistil: „Já jsem v naprostém klidu.“ Nezbyvalo mi nic jiného než taky kývnout.

„Nessko, jedeš?“ pobídl mě Sebastian a já se neochotně vyhrabala na nohy. Shodila jsem ze sebe triko a šortky a zrudla, když jsem si všimla, že na mě Sebastian kouká.

„Trapka,“ zamumlala Sára, ale já si jí nevšímala. Popadla jsem vestu, co mi podával Sebastian, a rychle se do ní zapnula.

Sebastian mi nabídnul pomocnou ruku, abych mohla snáz nasednout, pak vzal mé ruce do svých a spojil si je před sebou.

„Tak jo, poslední na ostrově je posera!“ vykřikl Kryštof. Sotva to dořekl, vypálil od mola raketovou rychlostí.

„Jsi v pohodě?“ otočil se ke mně Sebastian a já nadšeně přikývla. „Drž se!“ Nastartoval a vypálil za Kryštofem.

Nečekala jsem to, takže jsem zavýskla a chytla se ho pevněji. Snažila jsem se nemyslet na to, v jakých místech se naše těla dotýkají a jak na to reaguje moje zrádné tělo. Ale jízda na skútru mi dotěrné myšlenky rychle vyhnala

z hlavy. Sebastian letěl jako s větrem o závod, aby kluky dohnal, a já si to nesmírně užívala. Nevadily mi ani nárazy na vlny, ani cákance vody. Bylo to něco neskutečného, cítila jsem, jak mnou prostupuje čirá radost.

„Dobrý?“ snažil se Sebastian překřičet řev motoru.

„Dobrý? Je to parádní!“ výskla jsem mu do ucha a byla fakt nadšená.

„Poslední, takže platíte pivo,“ halekal na nás Kryštof, když jsme se k nim konečně dostali. Houपालi se na vlnách jen pár metrů od ostrova. Pravda, pojmenování *ostrov* bylo hodně nadnesený, šlo vlastně o docela malý ostrůvek, na kterém rostl slovy jeden strom a pár křovisek, Kryštof mi říkal, že tady občas jako děti přespávali, ale nejčastěji byl cílem paddleboardistů i plavců, kteří si tady mohli odpočnout před cestou zpátky na břeh.

„Tak co tomu říkáš?“ otočil se ke mně Kryštof a já vydechla: „Je to pecka. Myslím, že jsem se zamilovala.“

„Jo, do Seba se zamiluje každá,“ řehtal se Matěj, za což si od Sebastiana vysloužil vztyčený prostředník.

„Ne snad, že bych to chápala,“ neodpustila jsem si.

„Já to taky miluju,“ prohlásil Kryštof a bylo jasné, že rozhodně nemyslí svého nejlepšího kámoše. „Když letíš po hladině, máš pocit, že ti patří celý svět, parádně si u toho vždycky vyčistím hlavu.“

„Tak proč tu sedíme a žvaníme?“ zeptal se Matěj a jako první zase vyrazil vstříc dálkám.

Brázdili jsme vody Lipna, hráli na honěnou, dávali si závody, soutěžili, kdo vytočí lepší osmičku.

„Chceš si to zkusit?“ zeptal se mě v náhlém vnuknutí Sebastian a já vykulila oči.

„Jako řídit?“

„Jo.“

„Tak jo.“ Znělo to teda spíš jako otázka než rezolutní rozhodnutí, ale Sebastian vypnul motor, počkal, až se hladina

vody kolem nás zklidní, a pak mi podal ruku, aby mi pomohl přelézt dopředu. Bylo to trochu krkolomné, takže jsem mu v jednu chvíli skončila na klíně a parádně u toho zrudla. Ale rychle jsem se opanovala.

„Co mám dělat?“

„Nejdřív si navlíkni na ruku tohle,“ podal mi pružinku, která trochu připomínala záchytné lano, co jsem měla na prkně.

„Co to je?“

„Pojistka, kdybychom náhodou sletěli do vody, vytrhneš pojistku, skútr se zastaví a neodjede nám,“ vysvětlil mi.

„Dobře,“ přikývla jsem a vzápětí se se špatně skrývanými obavami v hlase zeptala: „A můžeme letět do vody?“

„Můžeme, ale doufám, že nepoletíme, protože koupát se mi zrovna dvakrát nechce.“

„Bojíš se, že sem doplavou ti prckové z pláže?“ bavila jsem se.

„Vtipná jako vždy,“ zašklebil se na mě Sebastian, a pobídl mě: „Tak jo, dej si ruku sem, tohle je plyn, tohle brzda a tady nastartuješ.“

Sledoval, jak opatrně pokládám ruce na říditka. Zřejmě vycítil mé zaváhání, protože najednou položil svoje ruce na mé a nastartoval.

„Přidej plyn, ale pomalu a plynule, jinak to s námi škusne a vylítne dopředu,“ varoval mě, ale jediné, na co jsem byla schopná se soustředit, byla jeho vůně, která mě celou obklopila. Voněl po vodě, větru a tak nějak mužně a mě okamžitě napadlo, jak je možný, že i po náročném volejbalovém zápase tak krásně voní. Kdykoliv mě náraz o vlnu posunul o kousek blíž k němu a jeho dokonale pevnému tělu, prožívala jsem vnitřní boj. Mučivý pocit, kdy se ve mně svářela neskutečná touha přitisknout se k němu a dotýkat se ho tak, jak bych se ho dotýkat rozhodně neměla, a odtáhnout se od něj tak daleko, jak jen to malý prostor

skútru dovoloval. Jeho dech mě polechtal na tváři a i on tutově musel cítit, jak jsem se zachvěla. Jen na malou chvíli jsem zadoufala, že ten šílenej zmatek právě teď neprožívám jenom já.

Nedokázala jsem se pořádně soustředit, přidala jsem trochu víc plynu, než jsem měla, takže jsme vypálili rychle dopředu. Snažila jsem se vši silou udržet rovně řídítká, jenže jsme nalítli na vlnu, takže se mi smekla na stranu a v tu ránu jsme oba skončili ve vodě.

Vynořila jsem se chvíli po Sebastianovi a snažila se vykašlat vodu, kterou jsem při té nedobrovolné koupeli proti své vůli spolykala.

„Co blbnete?“ nechápal Kryštof, který byl v tu ránu u nás.

„To byl parádní držkopád,“ chechtal se nám Matěj.

„Ta je nemožná,“ smála se mi Sára.

„Náhodou, napoprvý to nebylo vůbec zlý,“ zastal se mě k mému nezměrnému překvapení Sebastian. Pomohl mi vyškrábat se zpátky nahoru, sám se za mě vyhoupl bez větší námahy a pobídl mě: „Tak znovu. Ten plyn pomalu, pomaličku.“ Chytil mě za ruku a vedl.

Pomohlo mi to, protože za chvíli už jsem brázdila vody Lipna jak starej mazák. A neskutečně si to užívala. V žilách mi koloval čistej adrenalin, vítr se mi snažil servat vlasy z hlavy a já měla pocit absolutní svobody. Užívala jsem si naprostou euforii z toho, že jsem paní takového stroje. Připomínalo mi to surfování, na prkně jsem se totiž cítila stejně. Zapomněla jsem na všechno a na všechny a jen si užívala tenhle naprosto dokonalý okamžik. Smála jsem se a zavýskla pokaždé, když jsme přeletěli nějakou větší vlnu, a vůbec mi nevadilo, že mě náraz odmrštil víc do Sebastianovy náruče. Mrzelo mě, když se kluci zastavili někde zhruba na půl cesty mezi ostrovem a břehem. Jen nerada jsem se k nim přiřadila a vypnula motor.

Matěj, protože měl skútr jen sám pro sebe, se na něm rozvalil, Sára se opřela zády o Kryštofa a hodila nohy do vody a já si odsedla tak, aby se naše těla nedotýkala, i když mi zcela nesmyslně okamžitě chyběla Sebastianova blízkost.

Seděli jsme tam, pohupovali se na vlnách a kecali o všem a o ničem. Byli jsme tak zabraní do hovoru, že jsme si vůbec nevšimli, jak rychle přišla tma. Teprve když se do nás dala zima, zavelel Kryštof k odjezdu.

„Valíme, jestli nebudeme zpátky, než bude úplná tma, fotříka klepne.“

Nastartoval a odfrčel i s Matějem v závěsu.

Beze slov jsme se se Sebastianem vyměnili. Počkal, až se za ním uvelebím, a chtěl nastartovat, jenže skútr zaškytal a zase zhasnul. Zkusil to ještě jednou, ale nechytíl se.

„Co s tím je? Já s tím něco provedla?“ vylekala jsem se, ale Sebastian mě uklidnil.

„Řekl bych, že se Kryštofův táta seknul. To nebyl zelenej skútr, co měl málo šťávy.“

„Došel nám benzín?“ vyjevila jsem se.

„Jo.“

„Co budeme dělat? Myslíš, že se pro nás kluci vrátí?“

„Vrátí, tutově,“ uklidňoval mě Sebastian, „i když jim bude asi chvíli trvat, než jim docvakne, že neslyší zvuk motoru a že jsme se nevrátili.“

Snažila jsem se na sobě nedat znát, jak moc mě to, že jsme zůstali sami uprostřed přehrady, rozhodilo. O to víc, když nás během chvílky obklopila tma. Měsíc, který ještě včera krásně osvětloval hladinu, dneska jako na potvoru zalezl za mraky, a tak jediné záchytné body pro nás byly pouliční lampy v kempu. Jenže ty se zdály být neskutečně daleko. Doufala jsem, že to klukům nebude trvat dlouho a brzy se pro nás vrátí, ale ze Sebastiana najednou vypadlo: „Tady ale nemůžeme zůstat.“

„Jak to myslíš?“ nechápala jsem, ale pak mi to docvaklo.

„Počkej, ty chceš nechat skútr tady? A co máš jako v plánu dělat?“ Nedělala jsem si iluze, že by snad v mém hlase neslyšel paniku, která mě celou ochromila.

„Musíme pryč ze skúrtu, jestli kluci poletí, jakože poletí, tak do nás v tý tmě tak akorát narazí,“ vysvětloval mi. „Jak dobrej jsi plavec?“

„Cože?“ vykulila jsem oči, což v té tmě samozřejmě nemohl vidět. „Hodláš jim plavat naproti?“

„Doplaveme na ostrov. Vlny nás odnesly dál od břehu, řekl bych, že ostrov je od nás maximálně sto metrů.“

„Neříkal jsi náhodou ještě před chvílí, že se ti plavat nechce?“

„To jsem přestal řešit, když jsi nás poprvý vyklopila,“ zasmál se.

„Vyklopila jsem nás jenom jednou!“ opravila jsem ho pedantsky.

„To stačilo,“ smál se mi.

Ale já měla jiný starosti. „Seš si jistej, že nás tam najdou?“

„Na milion procent. Je to naše dohoda, kdyby se komukoliv z nás cokoliv stalo na vodě, na skútru, na paddleboardu, na blbým šlapadle, prostě na čemkoliv, sejdem se na ostrově. Tam kluci pojedou určitě jako první.“

V hlavě jsem si přehrávala všechny možnosti, které jsme měli, tedy zůstat na skútru a doufat, že kluky napadne jet pomalu a ideálně si k tomu svítit na cestu, nebo plavat bůhví jak daleko k ostrovu, kde vůbec není jistý, že nás najdou. Ale i mně, vzhledem k tomu, že jsem viděla, jak kluci na skútrech jezdí, druhá možnost zněla o něco bezpečněji.

„Tak jo,“ souhlasila jsem hodně neochotně.

Sebastian na víc nečekal, sklouznul opatrně do vody jako první a počkal, než sjeďu za ním. Plavali jsme vedle sebe a já se snažila nepanikařit. Sama sebe jsem přesvědčovala, že ostrov je blízko, vybavovala jsem si, jak daleko jsme od něj byli, když jsme si povídali, a zoufale jsem chtěla

věřit Sebastianovým slovům, že nás vlny k ostrovu ještě přiblížily. Plavat jsem uměla, vlastně bych o sobě s klidem řekla, že jsem fakt dobrý plavec. Na prkně jsem musela být, moře bylo zrádný. Ale to mě obklopovalo denní světlo a spousta dalších surfařů. Tady kolem nás byla jenom tma. A ve tmě se mi, nevím proč, rozjela naplno má bujná fantazie. Nejdřív jsem si představovala, že nestihneme na ostrov doplatat včas a kluci do nás napálí v plný rychlosti. A hned potom mě napadlo, jak velká hloubka je asi pod námi. Byli jsme hodně daleko od břehu, dost na to, aby se tu dno prudce svažovalo a žila tady nejružnější havěť. V hlavě mi vytanul dokument, na který jednou koukal děda, o nějaké vodní nádrži, kde u dna žili sumci obrovští jako loď.

Zdálo se mi, že se něco dotklo mojí nohy. Nevykřikla jsem proto, že jsem nebyla schopná vydat ani hlásku. Měla jsem pocit, že nemůžu dál. Nohy i ruce mě odmítaly poslouchat. I když jsem se snažila plavat, nedařilo se mi pohnout z místa. Zoufale jsem šlapala vodu.

„Já už nemůžu,“ vyhrkla jsem přiškrceně. Bojovala jsem o každý nádech, lapala po dechu a šlapala vodu.

Ucítila jsem jemný dotek na svém rameni a tentokrát se neudržela a vykřikla.

„To jsem já, je to dobrý, můžeš,“ uklidňoval mě Sebastian. „Jsi v pohodě, jen tě vyděsilo, že nevidíš, kam plaveš, ostrov je odtud už jen pár metrů, slibuju,“ promlouval ke mně tichým, uklidňujícím hlasem.

Zabralo to. Přestala jsem žalostně lapat po vzduchu. Ale stále jsem dokázala jen šlapat vodu. Nohy i ruce mě pořád odmítaly poslouchat.

„Zvládneš to, musíme plavat, musíme se dostat z vody dřív, než se objeví kluci,“ snažil se Sebastian, ale tím mi zrovna nepomohl. V panice jsem se začala divoce rozhlížet kolem sebe ve snaze prohlédnout tmu, jestli se kluci

neblíží. V mém strachem ovládnutém mozku mi nedošlo, že bych je mnohem dřív slyšela, než viděla.

„Sakra, Nessie, plavej!“ houkl na mě Sebastian, ale jediné, co jsem si z jeho slov vzala, bylo to, že mě poprvé oslovil jinak než Nessko, a jak krásně zdobnělina mého jména z jeho úst zní.

„Jsi přece surfařka,“ nasadil Sebastian těžší kalibr a rozhodl se využít jediné zbraně, o které věděl, že na mě funguje. „Počkej, neříkej nic, učila ses surfovat podle Hang 5.“

„Co je to Hang 5?“ vydechla jsem namáhavě.

„Neznáš *Divoký vlny*? Surfující tučňáci? Nic ti to neříká?“

„Tak tohle děláš ve volném čase? Koukáš na pohádky? A všechny ty holky, co po tobě jedou, o tom ví?“ zasmála jsem se a konečně se znovu přiměla k pohybu.

Sebastian vedle mě vydechl úlevou, když v mém hlase zase zaregistroval stopy přičetnosti. Ten příšerný strach byl pryč, zaplavil mě nesmírný pocit úlevy. Smích uvolnil napětí a já se konečně znovu přiměla k pohybu.

„To je moje holka,“ pochválil mě Sebastian a zařadil se po mém boku.

Měl pravdu, ostrov byl vážně jen kousek, udělali jsme sotva pár temp a teplota vody se změnila. Najednou byla mnohem vyšší. Zkusila jsem nahmatat nohama dno. A přísahám, že jsem nikdy tak ráda necítila pod nohama pevnou zem. Teda úplně pevná nebyla, spíš šlo o jakousi směs bláta a písku, do které se mi zabořily prsty, ale hlavní bylo, že už jsem nemusela plavat.

„Jsme tady!“ vyjekla jsem nadšeně a samou radostí Sebastian objala. A on mě popadl do náruče a těch posledních pár metrů, které nás dělily od písčité pláže na ostrově, mě odnesl, jako bych ani nic nevážila. Nebránila jsem se a on zase nespěchal s tím, abych mě na pláži postavil zpátky na zem.

„Jsem v pohodě, vážně,“ ujišťovala jsem ho. „Děkuju, normálně jsem dobřej plavec, netuším, proč jsem tak zpanikařila.“

Seb na to nic neřekl. Beze slova mě postavil zpátky na nohy a shodil ze sebe promočenou vestu. Zařídila jsem se stejně. Bojovala jsem s vlastními pocity, snažila se uklidnit rozbouřené nitro, v žilách mi pořád koloval adrenalin, strach, který mě v jednu chvíli celou zaplavil, mě opouštěl jen velmi pomalu.

Sebastian mlčel a já horečnatě hledala téma, které bych nadhodila, aby mezi námi nepanovalo napjaté ticho. Sledovala jsem Sebastiana, který tam v jednu chvíli prostě stál a zdálo se, že svádí nějaký svůj vnitřní boj, a v tu druhou si mě prudce přitáhl do náruče a vyhledal mé rty.

Celá jsem se napjala a ztuhla. Ruce jsem mu zapřela o prsa, abych ho odstrčila, ale když se chtěl okamžitě odtáhnout, nedovolila jsem mu to. Přitáhla jsem si ho k sobě blíž, a když mě zdrtil v objetí, znovu se mi zběsile rozbušilo srdce, tentokrát to ale nebyl strach ani adrenalin.

Hlavou mi proletěla dobrá stovka důvodů, proč je tohle ten nejhorší nápad všech dob, ale pak nad mým mozkiem převzala vládu touha, která prostoupila celým mým tělem. A když mi Sebastian zabořil ruce do vlasů a jazykem zaútočil na mé rty, už jsem se nechtěla držet zpátky. Nepatrně jsem rty pootevřela v tichém pozvání a nechala ho, aby propletl svůj jazyk s mým. Tiskla jsem se k němu tak blízko, jak jen to šlo, v zoufalé snaze zařídít, aby tahle chvíle nikdy neskončila. Svět kolem nás přestal existovat. Byla jsem jen já a tenhle nádhernej kluk, který mě ve stejné chvíli uměl vytočit k nepřičetnosti i vzrušit tak, že jsem nedokázala myslet na nic a na nikoho jiného. Rukama mě hladil po zádech a usmál se mi do rtů, když mi z nich uniklo tiché zasténání. Bože, jeho polibky byly dokonalé. Rty měl přesně tak hebké, jemné a sametové, jak jsem si je představovala, a choulit se v jeho náruči? Právě v tuhle chvíli neexistovalo na světě nic, co bych chtěla víc. Uměla jsem si představit, že takhle strávím zbytek svého života, a nejen

že by mi to připadalo jako úžasně strávený čas, ale ta představa mě ani trošku neděsila. Srdce mi tlouklo tak zběsile a hlasitě, že ho musel slyšet nejen on, ale i lidi na břehu. Jestli nás kluci nemohli doteď najít, tak podle těch ran nás objeví tutově.

Sebastian mě líbal vyhladověle a vášnivě, jako by to mělo být to poslední, co v tomhle životě uděláme, a já do svého polibku vložila všechen svůj právě prožitý strach, touhu i to něco, co uvnitř mě už pěkně dlouho klíčilo a bálo se vydrat na povrch.

Byli jsme tak zaujati jeden druhým, že jsme vůbec neslyšeli zvuk blížících se motorů, teprve když jsem uslyšela obdivné hvízdnutí, probrala jsem se z mrákot a polekaně od Seba odskočila.

„No ty vole, my se můžeme o ně strachem posrat, a oni si tady klidně koušou hlavy,“ smál se Kryštof a já proklínala měsíc, co se zrovna teď rozhodnul vykouknout mezi mraky, takže nás měl jako na dlani.

„Co tady blbnete? Co se stalo?“ vyzvídal Matěj, který dorazil o chvíli později.

„Došla nám šťáva, fotřík se asi seknul,“ vysvětlil Sebastian.

„A kde máte skútr?“

„Na vodě asi sto metrů tímhle směrem,“ ukázal Sebastian.

„Matěji, vezmi Ness zpátky, my se Sebem přitáhneme skútr,“ rozdal Kryštof úkoly, a než jsem se nadála, Matěj mě odvážel pryč a Sebastian s Kryštofem mířili pro nepojízdný skútr.

Po všech prožitých událostech dnešního večera jsem byla ráda, že mi Cigi nabídl, že mě odveze domů. Tam jsem si dala dlouhou sprchu a doufala, že se mezitím Sebastian vrátí. Potřebovala jsem ho vidět, potřebovala jsem se ujistit, že se mi to jen nezdálo, že to něco, co se mezi námi stalo, nebyl jen výplod mé bujné fantazie, že ten nejkrásnější polibek v mém životě byl skutečný.